

A matematika sötét átka

Juhász Nóra 6.b Tisza-parti Általános Iskola

Rékának mindig is az ellensége volt a matek...

Az egész történet ott kezdődött, hogy az osztálykirándulás helyszíne felé tartottak. Réka legjobb barátnője, Johanna magyarázta neki az elsőfokú egyenletet, ő pedig azon gondolkodott, hogy ugyan 1222. április hányadikán adhatta ki II. András az Aranybullát. Abban a pillanatban, ahogy rájött, hogy a 24. napján történt meg, a busz váratlanul zökkent egyet. Hirtelen elsötétült előtte a világ.

Egy tisztáson ébredt...

-Réka! Ébredj fel!!! -ordította egy éles, hideg férfihang.

Hősünk lassan kinyitotta szemét, gyomra görcsbe rándult. Egy haragos tekintetű, hegyes állú, magas ember állt előtte. Szemei villámokat szórtak. Legnagyobb meglepetésére Johanna is ott állt mellette. Barátnője ekkor így kiáltott:

$$- \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a} !!!$$

Réka érezte, hogy vér csorog le kézfejen. Az idegen alak alattomos hangon suttogetta:

-Én vagyok Matematika, akit egész életedben gyűlöltél!

Abban a pillanatban patadobogást hallott és újra elájult.

Néhány óra múlva egy erdőben tért magához. Egy lovat és egy nőt pillantott meg. Utóbbinak fekete haja és barna szeme volt. Kisvártatva kedvesen mosolyogva megszólította Rékát:

-Add a kezed!

A lány kis habozás után odanyújtotta neki. Ahogy az ismeretlen hozzáért, a seb elmúlt.

- Én vagyok Történelem - törte meg a csendet végül. - Ő pedig Bukephalosz - mutatott az ébenfekete paripára.

- Engem Rékának hívnak – felelte félénken.

- Többet tudok rólad, mint sejtenéd - somolygott Történelem.

Ettől a kijelentéstől Réka eléggé megrémült. Nem volt sok ideje megijedni, mert a bokorból egy másik hölgy bukkant elő. Haja a lehető legszőkébb volt, szinte fehér, a ruhája szürke, a szeme kék. Amint meglátta Rékát, meglepetten pislogott.

-Hát eljöttél! – ugrált örömeiben.

Réka annyira megilletődött, hogy hátraszökkent.

-Irodalom vagyok - tette hozzá.

De nem tudta folytatni mondandóját, mert egyszer csak megzibzent az avar, és egy tank bukkant elő a sűrűből. A járműből hosszú cső nyúlt ki. Kisvártatva elkezdett + és – jeleket lövöldözni.

-Pirrichius! – ordította Irodalom.

Ahogy kimondta a versláb fajta nevét, szétrobbantak a + -ok és a - -ok. A fák mögül egy újabb női alak ugrott ki.

-Matematika harci gépén ugyan túljárt az eszetek, de az én erőmön nem tud! – kacagott gonosan.

Réka értetlenül nézett rá.

-A küzdelmet mi fogjuk nyerni, és nektek annyi! -szólalt meg az ismeretlen újra, majd sietősen távozott.

-Ő Informatika. Kisgyermekként összevesztünk egy játékon. Végül a legborzasztóbb erejét használta rajtam, a kék fényt. Egy hónapig nem tudtam felállni – magyarázta Irodalom.

-Miért akar legyőzni benneteket? – kíváncsiskodott Réka.

-Matematika már régóta meg akar átkozni minket, ezért kért egy kis segítséget Informatikától. Az a céljuk, hogy az összes gyerek őket tisztelje, és hogy egyetlen egy humán beállítottságú ember se éljen a Földön. De mi bármi áron megvédjük függetlenségünket! – kiáltotta Irodalom diadalittasan.

- Nektek mi a legerősebb képességetek? - kérdezte Réka kissé izgatottan.

-A balladai homály. Olyasmi, mint a hipnotizálás, de azért különbözik a kettő. Arra kényszerít, hogy órákon át gondolkozz az adott rejtélyen – válaszolt Irodalom.

- Nekem pedig az idézés, mellyel bármely elhunyt embert fel tudok éleszteni egy időre - felelte Történelem.

Váratlanul megjelent egy olyan személy, akitől Rékának összeszorult a torka.

– $f(x) = a_0 + \sum_{n=1}^{\infty} \left(a_n \cos \frac{n\pi x}{L} + b_n \sin \frac{n\pi x}{L} \right)$! – üvöltötte torka szakadtából Johanna.

Réka kínzó fájdalmat érzett mellkasában. Hallotta, ahogy Irodalom azt kiáltja, hogy daktilus, de többet már nem. Nem tudta, hogy meddig feküdhett ott eszméletét veszve.

-Réka ébredj fel, mielőtt idehívom Infót, hogy rázzon meg 2000 Volttal! -térítette magához egy ismerős hang.

A lánynak lassan nyíltak szemhéjai.

-Ne bántsд őt, Matematika! -hallotta meg Történelem könyörgését.

Nem kiabált, de érződött hangján a rémület.

– $\bigcup_{n=1}^m (X_n \cap Y_n)$! -reagált Matematika.

Történelem erre ájultan, véres arccal rogyott a földre. Réka mérhetetlen dühöt érzett belül. Egyszer csak érezte, hogy olyan páncélt visel, mint a gladiátorok. Volt nála egy kard, amibe bele volt gravírozva, hogy disztichon. Patadobogást hallott. Bukephalos volt az, Történelem lova. Egy kis habozás után felpattant rá. Fegyverével a levegőbe suhintott, és így kiáltott:

-Disztichon= hexameter + pentameter!

Matematika felrepült a levegőbe és óriási robajjal zuhant vissza a földre.

-HEURÉKAAAAA!!!!!!!!MEGVAN AZ ELSŐ ERŐD!!!!!!– jelent meg Irodalom, és az ég felé boksolt.

Irodalom szorosán átölelte Rékát.

-RÉKA!!! LAKOLJ AZÉRT, AMIT MATEKKAL TETTÉL! -hasított bele Informatika őrzöngése az éjszaka csendjébe.

A levegőt látványosan szaporán, a száján át vette. Szemöldökét összeráncolta, szemében valami furcsa kék fény pislákol. Réka nem bírta tovább nézni, összecsuklott.

Valami okból melegség töltötte el szívét, mikor magához tért. Történelem a rét közepén állt, és mormolt valamit:

- Mohács,1526....

Aranyharcosok rontottak rá Informatikára a semmiből. Sajnos nem csak Történelem jelent meg. Ott állt Matematika is teljes valójában.

-Vajon ki válaszolhatott Edward királynak az A walesi bárdok negyedik és ötödik versszakában?

-kérdezte Irodalom rejtélyesen a gonosz férfi szemébe nézve. Matematika úgy nézett Irodalomra, mintha elfelejtett volna valamit.

-Téééényleg! - a fejéhez kapott, majd elvonult gondolkozni az erdőbe.

Irodalom elégedett bólintással nyugtázta sikerét.

-Az a helyzet, hogy Johanna is odakeveredett, és megtámadták a janicsárok... Én nem akartam, hogy egy kiskorú is áldozata legyen idézésemnek! -lépett oda hozzájuk Történelem kicsit búskomoran.

- Ne törődj vele, talán jobb is ez így, hogy nem kellett külön megküzdeni vele -vigasztalta Irodalom.

-Réka, te egy csoda vagy! -fordult oda a lányhoz Történelem, majd megsimogatta a vállát.

- Kötve hiszem! – ugrott elő Informatika Johannával az oldalán.

Mind a ketten tele voltak sérülésekkel.

-Johanna! Add a kezed! – szólt Történelem.

-TÖRTÉNELEM NE TEDD! - kapott észbe Irodalom.

Már késő volt. Történelem egyetlen érintéssel meggyógyította Johanna sebeit. Ezalatt Réka észrevette, hogy Informatika visszasiet az erdőbe.

-Matematika, térj már magadhoz! - üvöltötte Informatika.

-Ugyan ki felelt Edward kérdésére? – ábrándozott még mindig az.

-MATEMATIKA! NEKED ELMENYEK OTTHONRÓL?!- ordította Informatika.

Szeme szikrákat szórt, majd hirtelen egy jól irányzott mozdulattal fejbe vágta. Áramsugarak repkedtek mindenfelé.

-INFORMATIKA! TE KI AKARSZ ENGEM CSINÁLNI?!- hördült fel Matematika.

-Éppen megmentettelek a balladai homálytól! Ez csak 100 Volt volt! – felelte sértetten Informatika.

-Irodalom! Teljesen őrültet csináltál belőlem! $\cos \alpha + \cos \beta = 2 \cos \frac{1}{2}(\alpha + \beta) \cos \frac{1}{2}(\alpha - \beta)$!- kiabált Matematika.

Igen ám, az átok Irodalom helyett Történelmet találta el, aki hármat szaltózott a levegőben, majd négyszer puffant a földön.

-NEEEEEEE! – hangzott Irodalom sikolya.

Hiába, mert Történelem nem mozdult. Réka odarohant hozzá.

-Veni lumen cordium! – kiáltotta, de maga sem tudta, hogy miért.

-Te meg mit művelsz!? - ráncolta össze szemöldökét Matematika.

-Meggérem a fényt, hogy töltse el a szívünket - felelt Réka. Megállt előtte, csípőre tette kezét és így folytatta. - Csak nem félsz tőlem?

Irodalom feltartott hüvelykujját látva összeszedte minden bátorságát, közelebb lépett Matematikához és a szemébe nézett.

-Nagyon sokat köszönhetek Történelemnek, szóval ezt nem hagyom annyiban, az biztos! - szorította ököibe kezét.

-Johanna! Te ismered a legjobban Rékát. Mit fog most csinálni? - kérdezte Informatika.

-Nem tudom, de az biztos, hogy valami olyat, amit senki nem sejt – felelte.

Hirtelen Réka szemében valami furcsa aranyfény pislákkolt.

-Honfoglalás 895-ben! - kiabálta.

Abban a percben ómagyarok ezrei rontottak ki a bozótból nyílzáport zúdítva Matematikára, Johannára és Informatikára.

-MI A MENNYDÖRGŐS SD KÁRTYA?! TUDSZ IZÉZNI?!- kerekedett el Infó szeme.

-Informatika, te olyan sötét vagy, mint Néró császár! - kacagott fel Történelem.

-HÚ! MINDENRE GONDOLTAM, CSAK ARRA NEM, HOGY RÉKA TUD IDÉZNI! TÖRTÉNELEM, TE GONDOLTAD VOLNA? - ugrált örömeben Irodalom.

-Hát... Ami azt illeti... - húzódott Történelem szája óvatos mosolyra.

-MI?! TE VÉGIG TUDTAD?!- hökkent meg teljesen Irodalom, majd elismerően nézett Rékára. Legnagyobb meglepetésére mikor visszafordította fejét, barátnője helyett Szapolyai János állt előtte.

-Miért nézel rám ilyen furcsán? – kérdezte Szapolyai.

-Nos, nem tartozik a napi programjaim közé a találkozás Szapolyai Jánossal... - válaszolt tűnődve Irodalom.

-SZAPOLYAIVAL?! HISZEN ÉN VAGYOK AZ, TÖRTÉNELEM!

-Mi van Szapolyaival? - lépett oda Réka kíváncsian.

Mikor meglátta az erdélyi vajdát, lefagyott a döbbenettől.

-Történelem, ha valóban te vagy az, akkor van egy új képességed, ami szerintem erősebb, mint az idézés. Fel tudod venni a múltban élt személyek alakját! - gondolkozott Irodalom.

A három barát és Bukephalos vidáman ünnepelte Történelem új erejét.

Vajon mire fogja használni? Réka fel tudja-e dolgozni Johanna barátságának elvesztését?

Száll-e még rájuk sötét átok?